MAGAZIN SPORTIV

Campioana Capitalei

Să facem... prezentările: Cristina Oană (Dinamo), în etate de 9 ani, care a cucerit duminică titlul de campioană a Capitalei la patinaj artistic, categoria 9—10 ani. Şi aceasta pare să fie doar începutul, fiindcă mica patinatoare de la Dinamo are perspective de a face o figură tot atît de bună şi la finala concursului republican rezervat copiilor.

Fireşte, „tăticul", Ilie Oană, antrenorul echipei de fotbal Petrolul, are toate motivele să fie mulţumit. Dar

şi Cristina doreşte să se mîndrească cu tatăl ei. Şi Ilie Oană trebuie să-i ofere, cît mai des, asemenea ocazii. Prima ar fi turneul din Liban...

În patru rînduri

In nici o intreprindere din Tîrnăveni nu se practică gimnastica in producţie

Pricepi fără dificultate
Şi care este cauza.
Gimnastica-n localitate
A început cu... pauza!

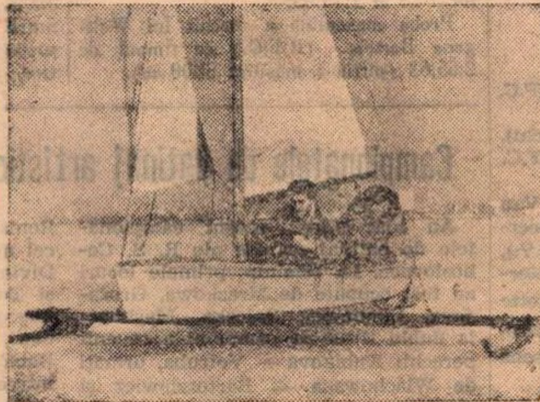
V. D. POPA

Geta Pitică stăpîneşte bine procedeele tehnice, dar dovedeşte o condiţie fizică scăzută.

Văzînd-o mînuind paleta,
Poţi să conchizi la o adică:
Prin joc o recunoşti pe Geta
Da-n rezistenţă e... Pitică!

C. MAZILU

SANIE CU... PÎNZE

Pasiunea e pasiune! După ce un sezon întreg au străbătut apele lacului sub razele dogoritoare ale soarelui, trei iubitori ai iahtingului — Gh. Florea, Gabriel Caleţeanu şi ing. P. Dobrovolschi — şi-au făcut apariţia, în plină iarnă, pe Siut-ghiol cu o originală ambarcaţiune. Sania cu pînze pe care o vedeţi în fotografie a fost concepută de ing. P. Dobrovolschi, utilizîndu-se arborada şi velatura unei iole olimpice. Patinele, fixate pe o traversă care sprijină sandolina, dau „saniei" o siguranţă deplină şi — ceea ce sporeşte desigur farmecul ceasurilor petrecute la „volan" — o viteză pe care nici cel mai favorabil vînt nu o poate da snaipului.

E. PETRE-coresp.

UN ADEVĂRAT... FONDIST

Recent, o telegramă de presă a anunţat că în orăşelul sirian Izaz a încetat din viaţă Mahmud Vardan, în etate de 163 de ani. O dată cu anunţarea morţii lui Mahmud Vardan, se făcea presupunerea că acesta ar fi fost cel mai bătrîn om din lume.

Se pare însă că această presupunere nu este întemeiată. Intr-adevăr, în presa sportivă din Franţa a apărut ştirea că, în Iran, trăieşte şi este cunoscut ca un bun... mărşăluitor, bătrînul Sayed Ali, al cărui act de naştere datează din... 1770! El are deci 193 de ani şi aşteaptă, ca orice om, să i se spună... „mulţi înainte!"

Un amănunt: şi copiii îi merg pe urme. Cel mai în vîrstă are... 120 de ani.

Un arbitru precaut

Un arbitru italian, Erminio Conciatorri, în viaţa de toate zilele funcţionar la poştă, a ajuns la concluzia că printre ustensilele perfectului arbitru trebuie să se găsească pe lîngă fluier şi cronometru, şi un... revolver. Aşa a venit „echipat" la meciul de divizia a IV-a dintre Virtus—Pamezia şi Ostense—Roma.

La un moment dat, Conciatorri s-a văzut în situaţia de a trebui să-l elimine de pe teren pe unul din jucătorii echipei gazdă. Apoi, cum spiritele se... înfierbîntaseră, el a găsit că e mai bine să fluiere sfîrşitul meciului cu 5 minute mai devreme, uitînd că dezavantajează astfel echipa locală.

Jucătorul eliminat din joc a intrat atunci pe teren şi a cerut socoteală arbitrului. In loc de orice răspuns, acesta a scos un revolver şi a tras un foc în aer, punînd pe goană atît pe jucători cît şi pe spectatori, dar ajungînd apoi, cum e şi firesc, în faţa justiţiei.

CEA MAI FRUMOASĂ CURSĂ

Pe faţa lui Andrei Căliman stăruia un zîmbet stînjenit. Nu ştia nici el de ce. De ani de zile se obişnuise cu tumultul mulţimilor adunate de-a lungul şoselelor, cu vuietul velodromului, şi astăzi în sala de festivităţi a liceului era totuşi sfios, altfel ca de obicei. Obişnuit să se prezinte în faţa publicului în tricoul purpuriu al clubului „Elanul", îl stinghereau poate hainele elegante, cravata cu nodul artistic. Sau cine poate spune precis, la revederea cu sala de festivităţi pe care o părăsise în urmă cu 12 ani, în sufletul său se redeşteptaseră amintirile şi simţea acea undă de respect care-l cuprindea de fiecare dată cînd trecea prin faţa zidurilor liceului...

Ascultă puţin distrat pe antevorbitorii săi, sportivi de asemenea cu renume care-şi povesteau drumul parcurs de ei şi presărat cu nenumărate victorii şi titluri de mare prestigiu. Zîmbi în timp ce-şi netezea şuviţa de păr rebel care-i cădea pe frunte. Incă de pe vremea cînd era elevul acestui liceu, de la şuviţă îi rămăsese porecla de „Ciufulici". Tot aşa îi spuseseră şi acum unii profesori, iar Dan Stamatescu, venerabilul dascăl de limbă franceză, îl interogase jumătate în glumă jumătate în serios, chiar din clipa revederii:

— Măi Călimane, fac prinsoare că nici acum nu cunoşti regula lui „si condiţional"; ori, mai ştii, ai fost pe la Paris şi ţi-or fi explicat-o franţuzii, că eu n-am putut să ţi-o vîr în cap.

De fapt Andrei Căliman se gîndea la toate acestea fiindcă avea puţine emoţii. Ce să le spună elevilor? Să le povestească cursele sale, victoriile sau poate ceva despre cele văzute peste hotare. Le cunoşteau desigur şi ştia că n-are stofă de povestitor. Şi iată că veni momentul cînd trebui să vorbească.

— „Dragi prieteni, sincer să fiu, nu ştiu ce aţi dori să aflaţi de la mine. Poate aveţi vreo preferinţă, vă rog să spuneţi. Aştept sugestiile voastre".

După o clipă de rumoare se ridică un băieţandru înalt, cu ochelari. Sigur o să mă întrebe dacă am fost elev bun, disciplinat, ce premiu am luat, în ce clasă. La ideea aceasta privi îngrijorat spre rîndul I unde erau profesorii.

— „Tovarăşe Căliman, aş vrea să ne spuneţi care a fost cea mai frumoasă cursă din viaţa dv., cea mai aprigă poate, cursa de care vă aduceţi aminte cu cea mai mare plăcere".

In primul moment Andrei Căliman rămase descumpănit, apoi un gînd năstruşnic se înfiripă în mintea lui. Tuşi uşor şi adresîndu-se interlocutorului său care-i devenise dintr-o dată deosebit de simpatic, ca şi întregii săli, începu.

— „Cu plăcere. Teamă mi-e însă că vă voi dezamăgi. Nu am să vă relatez nici o cursă internaţională, nici vreun campionat mondial. Cele ce urmează s-au petrecut în urmă cu vreo 10 ani, pe cînd eram student şi ciclist începător.

Era o zi de sfîrşit de august cînd dogoarea soarelui se mai domoleşte, frunzele prind culori ruginii, oamenii se pregătesc de culesul viilor, iar elevii... de şcoală. Mai precis, era spre sfîrşitul vacanţei.

Locuiam în satul unde m-am născut, împreună cu ai mei, bucurîndu-mă de fiecare zi însorită şi aşteptînd o scrisoare. Bănuiţi desigur... de la o fată.

Nu ştiu de ce ne certasem, dar eu eram destul de supărat. Mai ales că aşteptarea se prelungea. Cum august îşi revărsa cu dărnicie bogăţia de culori iar soarele ne lumina din zori pînă-n asfinţit, îmi răcoream năduful în iazul de lîngă şosea. Iar antrenament făceam zilnic pe şosea. Nu era, desigur, o şosea naţională, dar drumul bine întreţinut mă îmbia, mai ales că după ce făceam vreo 9—10 km ajungeam la gară, unde cercetam poşta aşteptînd desigur scrisoarea.

Iată însă că într-o zi, ajuns acasă, găsesc pe măscioara din camera mea un plic. M-am aruncat asupra lui dar scrisul străin, necunoscut, mă descurajă atît de tare încît am azvîrlit scrisoarea în fundul unui sertar. Abia după masă, căutînd, nu ştiu ce, am dat peste plic.

Intr-o doară deschid scrisoarea şi ce credeţi? Imi scria o prietenă a Mioarei. Vrînd, se vede, să ne împace, mă anunţa că deşi ea — adică Mioara — nu spune nimic, regretă cele întîmplate. Şi dacă vreau s-o văd, echipa lor de handbal pleacă astăzi, adică ziua în care eram, în Cehoslovacia; iar trenul lor trece prin gara noastră la 15,37. Am sărit ca ars, dar ceasul arăta 15,20. Am întîrziat doar pentru a smulge, spre disperarea mamei, dintr-un boschet din faţa casei o mînă de trandafiri, apoi m-am zvîrlit asupra bicicletei. In ultimul moment am aruncat o privire spre cadranul ceasului: 15,22.

Fără să ţin seama de nimic, am început să pedalez cu disperare.

La început picioarele păreau că se împotrivesc acestui ritm îndrăcit, dar curînd începui să trec hopurile fără să încetinez viteza. Aşteptam să aud din spate claxonul vreunui autocamion, dar ca un făcut şoseau rămînea pustie. Trandafirii puşi între maiou şi cămaşă mă înţepau la fiecare pedală, dar încetasem să mai simt durerea. Goneam ca într-o cursă „contracronometru", avînd de data aceasta ca adversar nu acele care se mişcă neiertător pe cadran, ci un colos de metal înaintînd spre o ţintă comună cu a mea, gara. Minutele se scurgeau, dar o dată cu ele zburau şi kilometri sub roţile bicicletei. Nu îndrăzneam să mă uit la ceas, din două motive: întîi nu puteam parcă descleşta mîinile de pe ghidonul bicicletei şi mi-era teamă totodată să nu mă descurajez văzînd cîte minute s-au scurs. Un şuierat de locomotivă a trecut o clipă prin inima mea, iar picioarele parcă mi-au înţepenit. Apoi am început să gonesc iarăşi. După un pîlc de copaci ştiam că începe să se vadă acoperişul cu olane roşii. De aci mai e un kilometru. Ritmul picioarelor se accelera parcă la comanda unui glas nevăzut care sacada: repede... mai repede... mai repede...

Cînd mi-a apărut în faţa ochilor împăienjeniţi de oboseală şi sudoare peronul şi panglica şerpuitoare a unui nesfîrşit drum argintiu, de undeva, de la o cotitură a căii ferate, îşi făcu apariţia locomotiva. Sosisem la timp.

Intors acasă, am refăcut mintal drumul parcurs, făcînd un mic calcul matematic. Nouă kilometri şi ceva de şosea în mai puţin de 15 minute. Aproape 40 de kilometri pe oră. O cifră la care nici măcar nu visasem pe vremea aceea.

Atunci am înţeles că sînt sau mai bine zis că pot deveni un bun ciclist. A fost cursa cea mai îndîrjită din viaţa mea...".

— „Iar fata... se auzi un glas din fundul sălii, v-aţi mai văzut cu ea?"

— „De multe ori, mai ales că ea este acum... soţia mea, sfîrşi Andrei Căliman povestirea, în aplauzele furtunoase ale întregii săli.

ION COSMIN

POŞTA MAGAZIN • poşta magazin • POŞTA MAGAZIN

FLORIN OVIDIU, BUCUREŞTI. — 1) Hocheistul Anton Biro joacă acum la Steaua. El n-a luat parte însă la meciurile disputate pînă acum în cadrul turneului final al campionatului republican de hochei pe gheaţă, din cauză că este accidentat. — 2) Portarul echipei de fotbal Ştiinţa Cluj, Simion Moguţ, împlineşte în aprilie 30 de ani. Este originar din comuna Zlatna, regiunea Hunedoara. Alte echipe la care a mai jucat: Recolta Tg. Mureş, Ştiinţa... Timişoara şi Medicina-Iaşi.

UN GRUP DE ELEVI DIN IAŞI. — Unii dintre dv. au afirmat că Matei Gram, de la Dinamo Bacău, are 25 de ani, iar

alţii au spus că este în etate de 29 de ani. Are... 28 de ani. Dacă ştiam, făceam şi eu pariu! Iată şi celelalte date cerute: este născut în comuna Poiana, regiunea Cluj.

CONSTANTIN SAIDAC, LUPENI. — 1) Tudor Paraschiva a jucat de 6 ori în echipa naţională de fotbal, în perioada 1952—1954, cînd nu mai era chiar atît de tînăr. — 2) Ne întrebaţi dacă la tenis de masă se schimbă paletele după fiecare set. Nu! Poţi juca şi o viaţă întreagă cu aceeaşi paletă. Şi-apoi, credeţi că dacă Radu Negulescu mi-ar da paleta lui, i-aş lua locul în lotul naţional? Eu unul mă îndoiesc!

P. ROTARU, ONEŞTI. — In partida cu echipa braziliană Gremio, disputată în aprilie 1961, Petrolul a fost condus la pauză cu 1—0 şi apoi cu 2—0. Jucînd apoi excepţional, petroliştii au înscris 4 goluri la rînd, ba am putea spune cinci, referindu-ne şi la... autogolul înscris de Florea în ultimele minute de joc. Scor final, deci: 4—3 pentru Petrolul. A fost un meci, cum se spune, de „zile mari".

ROMULUS BATRINA, ARAD. — 1) Voleibalista Doina Ivănescu este soţia fotbalistului Ivănescu, de la Steaua şi sora voleibalistului Gh. Corbeanu, de la Dinamo. — 2) Ştiinţa Cluj n-a cîştigat niciodată campionatul ţării la fotbal, dar s-a clasat de cîteva ori pe locuri fruntaşe.

D. DRAGOI, BUCUREŞTI. — S-a mai arătat acest lucru: la executarea unui aut de poartă, mingea nu este în joc decît după ce a depăşit careul de 16 metri.

SIMION BUDA, COMUNA PINCOTA. — Cele mai multe jocuri în echipa naţională de fotbal le-a avut Bodola: 48. In „clasament" urmează Gheorghe Albu şi Ştefan Dobai cu cîte 41 de meciuri.

JANIN CONDEESCU, CRAIOVA. — 1) Steaua a cîştigat de 6 ori campionatul ţării la fotbal (de trei ori consecutiv) şi tot de atîtea ori şi Cupa R.P.R. (de patru ori consecutiv) — 2) Cele 7 ediţii de pînă acum ale campionatului mondial de fotbal au avut loc: în 1930, în Uruguay, în 1934, în Italia, în 1938, în Franţa, în 1950, în Brazilia, în 1954, în Elveţia, în 1958, în Suedia, în 1962, în Chile. — 3) *„Cum se procedează la înmînarea*

„Cupei Loto-Pronosport" atunci cînd două sau mai multe echipe au aceeaşi diferenţă de goluri?". In acest caz cîştigă echipa cu cei mai tineri jucători. Dar măcar de-ar fi multe echipe cu un mare număr de goluri marcate şi cu puţine primite. Ne facem forte să intervenim la „Loto-Pronosport" să acorde mai multe ...cupe!

N. ŞTEFANESCU, BUCUREŞTI. — Brazilia, Italia şi Uruguay au cîştigat de cîte două ori campionatul mondial de fotbal. Dacă viitorul campionat mondial din 1966 se încheie cu victoria uneia din aceste trei ţări, cupa „Jules Rimet" intră definitiv în posesia ei.

ION POŞTAŞU

Varietăţi

Nu se poate spune că baschetbalistul francez Muller, din echipa Sarrebourg, n-a fost în „zi de coş" în meciul pe care formaţia sa l-a susţinut, nu de mult, împotriva echipei Neuves Moisons. Partida a fost foarte spectaculoasă şi s-a încheiat cu victoria primei echipe: 99-69. Nu mai puţin de... 72 de puncte reuşite de învingători, au fost realizate de un singur jucător, de Muller.

★

Cel mai tînăr bunic din istoria sportului este, fără îndoială, cunoscutul ciclist belgian Rik Van Steenbergen. Multiplul campion mondial a devenit bunic la vîrsta de... 38 de ani.

Familia Brumel

Poate că nici atunci cînd a sărit peste ştacheta ridicată la înălţimea-record de 2,26 m, „atletul cosmic" Valeri Brumel n-a fost atît de emoţionat ca în momentul cînd, în faţa ofiţerului de stare civilă, a rostit tradiţionalul „da", consfinţind dorinţa sa de a lua în căsătorie pe gimnasta Marina Larionova.

Privind chipul fermecător al celei care i-a devenit tovarăşă de viaţă, să recunoaştem că recordmanul lumii avea toate motivele să încerce o emoţie puternică.

Foto: Un—da—sin (TASS)